

[Finansministeren.]

konstruktiv landbrugsstøtte end den, vi har i øjeblikket.

Når hr. Aksel Larsen taler om, at der intet formildende er ved denne ordning, må jeg sige, at der efter mit skøn er to ting, der er formildende; for det første at man fastholder de halvårslige afregninger, og for det andet at man giver landbruget 4 årlige betalingssterminer. Afregningsperioderne udvides ikke fra et halvt til et helt år, og betalingssterminerne bliver i fremtiden 4 om året, på samme måde som andre erhverv har det.

I anledning af andre bemærkninger, hr. J. O. Krag gjorde, som kunne tyde på, at man mener, det i sig selv er en uanstændighed, at et afgiftsoprævende erhverv anvender de opkrævede midler til brug for sin drift, vil jeg sige, at det er jo ikke nogen uanstændighed. Det ved vi alle er tilfældet for alle afgiftsformer. Afgifterne giver alle de implicerede erhverv en vis likviditetsmulighed og en vis likviditetsstøtte. Det fremgår f. eks. af den betænkning, som 1. revisionsdepartement afgav i fjor til folketinget, og hvori man gjorde op, hvad indbetalingsfristerne for forbrugsafgifterne i 1966-67 betød i kredit — tallene er i dag højere end dem, jeg nu nævner —: vin- og ølbranchen; bryggerierne havde en afgiftskredit i gennemsnit i 1966-67 på 109 mill. kr.; tobaksfabrikanterne havde en afgiftskredit på gennemsnitlig 411 mill. kr. i det år; igennem omsætningsafgiften af motor-køretøjer blev der givet en afgiftskredit på 366 mill. kr. Af disse tal tror jeg det fremgår, at det har været almindelig bekendt for folketinget og også må være det for befolkningen — og jeg vil gerne sige det her, for at der ikke skal opstå misforståelser — at opkrævede afgifter har virksomhederne lov til at anvende i deres almindelige drift, når de blot er i stand til at betale dem på forfaldsdagen. Enhver, der har haft med disse ting at gøre, er klar over, at sådan har det været.

Det, der er problemet, er altså, hvor lang en afgiftskredit man vil give dem, hvor stor en likviditetsstøtte man derigennem vil give. Her har regeringen nu fremsat sit forslag, og jeg tror, at dette forslag, når alle omstændigheder tages i betragtning, giver en tålelig likviditetsstøtte, uden at man helt

fraviger de grundlæggende principper for merværdiafgiftens administration.

Derfor kan jeg ikke anbefale medlemmerne at stemme for det af hr. J. O. Krag stillede forslag til en dagsorden. Det er jo sådan, at vedtagelse af dette forslag i sig selv medfører, at lovforslaget er bortfaldet, og allerede af den grund kan regeringen ikke modtage det. Det er jo helt givet, at en regering har krav på, at dens lovforslag bliver behandlet i et udvalg og kan komme videre til anden behandling, og at den aldrig vil kunne støtte et dagsordensforslag, der går ud på, at et lovforslag, som er fremsat af regeringen, ikke kan komme til udvalgsbehandling og til anden behandling. Det havde hr. J. O. Krag formentlig heller ikke forventet.

Derfor må jeg altså gå imod dette forslag, og så vil jeg i øvrigt sige, at hvis man vil have en udvalgsbehandling — hvad jeg forstod på en passage hos hr. J. O. Krag, jeg kan have misforstået ham — så kan man jo ikke få det, hvis det dagsordensforslag vedtages, der her er fremsat. Det vil sige, at der bliver ingen udvalgsbehandling, som kan give socialdemokratiet anledning til at fremføre de udmærkede ideer om, hvordan man kan klare problemet, ideer, som hidtil har været skjult for os andre.

J. O. Krag: Jeg må sige til finansministeren, at det er da helt klart og oplagt, at jeg ville foretrække, at dagsordensforslaget blev vedtaget, at lovforslaget dermed var bortfaldet, og at der så ingen udvalgsbehandling blev. Det må da klart være fremgået af, hvad der er sagt her fra talerstolen.

Videre må jeg sige til finansministeren, at der dels var noget i hans fremstilling, der var forkert, dels var noget af det, han erklærede, der viser, hvor overordentlig betænkeligt hele dette kritisable forehavende er. Det, der er forkert, er, at man ligesom vil foregive, at dette ikke koster staten noget. Det er jo helt forkert, hr. finansminister. Dette koster staten et provenutab i indeværende finansår på de 320 mill. kr., det drejer sig om. Man kan ikke sige, det kun er et rentetab. I så fald ville ethvert provenutab kun være et rentetab ud fra den betragtning, at man jo kunne låne pengene og betale sig fra det. Nej, der er tale om et regulært provenutab, som selvfølgelig